

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ (17-9-2017)

**«ΧΡΙΣΤΩ ΣΥΝΕΣΤΑΥΡΩΜΑΙ
ΖΩ ΔΕ ΟΥΚΕΤΙ ΕΓΩ, ΖΗ ΔΕ ΕΝ ΕΜΟΙ ΧΡΙΣΤΟΣ»**

«Έχω σταυρωθεί μαζί με τον Χριστό. Δεν ζω πλέον εγώ, αλλά ζει μέσα μου ο Χριστός» (Γαλ. 2,20). Σε άλλη επιστολή του ο Παύλος θα πει· «Για μένα η ζωή είναι ο Χριστός και ο θάνατος είναι κέρδος» (Φιλιπ. 1,21).

Έχω φθάσει σε μία κατάσταση, λέγει ο Παύλος, που μέσα μου δε ζει το ανθρώπινο εγώ μου, με τις επιθυμίες του, τις θελήσεις του, τους προσωπικούς σχεδιασμούς και τις προοπτικές· όλα αυτά τα έχω σταυρώσει και τα έχω νεκρώσει (Γαλ. 6,14). Μέσα μου ζει μόνο ο Χριστός. Θέλω ό,τι θέλει εκείνος, επιθυμώ και σχεδιάζω και προγραμματίζω ό,τι εκείνος θέλει. Η προσωπική μου θέληση ταυτίζεται με τη θέληση του Χριστού. Έτσι ζω και γι' αυτό ζω· για να υπηρετώ το Χριστό και την Εκκλησία του· κι αν πεθάνω (ακόμη και μαρτυρικά) το θεωρώ κέρδος και ωφέλεια.

Αυτή η συσταύρωση με τον Χριστό αλλά και η ζωή εν Χριστώ, που δεν έχει καμμία σχέση με ο,τιδήποτε γήινο και χοϊκό παρουσιάζεται πολύ όμορφα και χαρακτηριστικά στο γνωστό επεισόδιο του Μ. Βασιλείου με τον αξιωματούχο του αυτοκράτορα Ουάλη, τον Μόδεστο, ο οποίος απείλησε με δήμευση, εξορία, βασανισμούς και θάνατο, αν ο Βασίλειος δεν υπάκουε στον αρειανό αυτοκράτορα. Η απάντηση του Βασιλείου στις απειλές αυτές ήταν· «Δεν φοβάμαι την δήμευση, διότι μόνο ρούχα και βιβλία έχω· ούτε την εξορία, διότι 'του Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτοίς'· οι βασανισμοί δεν με απασχολούν, διότι το ασθενικό σαρκίο μου δεν θα αντέξει και ο θάνατος, που θα επέλθει, θα με στείλει γρηγορότερα στον Κύριό μου».

Αλλού ο Παύλος για να εκφράσει το «Χριστώ συνεσταύρωμαι» λέγει· «Πάντοτε στο σώμα μας περιφέρουμε τη νέκρωση του Κυρίου Ιησού, για να φανερωθεί στο σώμα μας και η ζωή του Ιησού» (Β' Κορ. 4,10). Νέκρωση του Κυρίου είναι οι καθημερινοί θάνατοι και διωγμοί και οι δυσκολίες και οι διάφορες αδυναμίες που αντιμετώπιζαν οι απόστολοι. Με όλα αυτά φανερωνόταν η ανάσταση. Αν κάποιος δυσπιστεί στην ανάσταση του Χριστού, λέγει ο άγιος Χρυσόστομος, ας πιστέψει με τις διαρκείς νεκραναστάσεις των αποστόλων. Συνεπώς αυτό που φαίνεται σημείο αδυναμίας και εγκαταλείψεως και νεκρώσεως αυτό κηρύττει και παρουσιάζει την ανάσταση του Χριστού αλλά και των μαθητών του.

Όμως κι όταν δεν έχουμε περιόδους διωγμού και κατατρεγμού, ακόμη και τότε, οι χριστιανοί νεκρώνουν το αμαρτωλό εγώ τους με την ποικιλότητα και συνεχή άσκηση. Ο μακαριστός καθηγούμενος της Ι. Μ. Γρηγορίου στο Άγιον Όρος, αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης περιγράφει πολύ χαρακτηριστικά το ιδεώδες της ασκήσεως από το οποίο διακατέχεται η Ορθόδοξη Εκκλησία βασισμένη στα λόγια του Παύλου. «Η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι Εκκλησία της ασκήσεως. Το ασκητικό στοιχείο είναι πολύ έντονο στη παράδοσή της. Δεν είναι τυχαίο το ότι κι αυτή η ονομαστική εορτή της είναι εντεταγμένη –αν και χαρμόσυνη– στην περίοδο της Μ. Σαρακοστής στην Α΄ Κυριακή των Νηστειών. Ο μοναχισμός και δη ο αναχωρητισμός αποτελεί κατά την μακραίωνη ιστορία της Ορθοδοξίας τα ιδεώδες, του ορθοδόξου. Το ιδεώδες το οποίο διαδέχθηκε το ιδεώδες του

μαρτυρίου. Ο μοναχός θεωρείται από την Ορθόδοξη παράδοση 'τη του πρωτομάρτυρος στρατεία βαδίζων', η δε μοναχική πολιτεία θεωρείται ως το φως του κόσμου. Στα συναξάρια και στην υμνολογία, μετά τους μάρτυρες, τιμώνται οι μοναχοί. Σε πλείστους τόνους υμνείται το ιδεώδες της ασκήσεως, του πολέμου κατά της σαρκός, του πλούτου, της φιληδονίας και της ματαιοδοξίας του κόσμου. Αλλά και στη ζωή της Εκκλησίας μας φαίνεται το ασκητικό φρόνημα της. Μεγάλες νηστείες, μακρές ακολουθίες, ορθοστασία, (παλαιότερα καθίσματα δεν υπήρχαν στους ναούς, τα δε ελάχιστα στασίδια ήταν για τους γέρους και τους αρρώστους, και δεν έδιδαν, ως γνωστό, τη δυνατότητα αναπαυτικού καθίσματος), αυστηρά επιτίμια. Είναι αδιανόητο για ένα Δυτικό Χριστιανό να νηστεύση ή να μείνη στην Εκκλησία τρεις ή πέντε ώρες όπως μένουν οι ορθόδοξοι ιδίως κατά τις ακολουθίες της Μ. Εβδομάδος. Είναι αντιθέτως σύνηθες στους Διαμαρτυρομένους να κοινωνούν, αφού προηγουμένως έχουν φάγει το πλούσιο πρωινό τους. Οι Ρωμαιοκαθολικοί κατήργησαν τελευταία στην Αμερική κι αυτή τη σκιώδη νηστεία της Παρασκευής».

Η νέκρωση του εγώ μας δεν αφορά μόνο άνομα πράγματα αλλά και νόμιμα. «Όποιος αγαπά πατέρα ή μητέρα παραπάνω από μένα, δεν μου είναι άξιος. Και αυτός που δεν παίρνει το σταυρό του και δεν με ακολουθεί, δεν μου είναι άξιος. Όποιος θα σώσει τον εαυτό του (αποφεύγοντας το μαρτύριο), θα τον χάσει. Και όποιος θα θυσιάσει τον εαυτό του για χάρη μου θα τον σώσει (Ματθ. 10,37-39).

Ας θυμηθούμε τον Νώε που θυσίασε τις εργασίες του, την ησυχία του, την οικογενειακή θαλπωρή του και επί 100 χρόνια ναυπηγούσε την κιβωτό. Ας θυμηθούμε τον Αβραάμ που εγκαταλείπει το έθνος του, τους συγγενείς του, τα ήθη και έθιμα της χώρας του, το πολιτισμό της και έρχεται σε άγνωστη χώρα, γιατί του το ζήτησε ο Θεός. Και στο τέλος, αφού περίμενε 25 χρόνια να αποκτήσει παιδί και αφού το μεγάλωσε αρκετά, λαμβάνει την εντολή να το θυσιάσει.

Ας θυμηθούμε τον Μωυσή, που θυσιάζει βασιλική ανέλιξη και θρόνο και δόξα και πλούτο και μεγαλεία και πάει στην έρημο και βόσκει τα πρόβατα του πεθερού του Ιοθόρ για 40 ολόκληρα χρόνια.

«Τούτο σας λέγω, αδελφοί· ο καιρός που απομένει είναι περιορισμένος, ώστε και όσοι έχουν γυναίκες να ζουν σαν να μη έχουν· και όσοι έχουν θλίψεις σαν να μη έχουν· και όσοι έχουν χαρές σαν να μη έχουν· και όσοι αγοράζουν σαν να μη κατέχουν αυτά που αγοράζουν· και όσοι απολαμβάνουν τα αγαθά του κόσμου σαν να μη τα απολαμβάνουν καθόλου. Διότι η μορφή αυτού του κόσμου παρέρχεται (Α΄ Κορ. 29-31).

Η Εκκλησία προσέχοντας τι παραγγέλλει ο Παύλος βιώνει το εσχατολογικό πνεύμα της αναμονής, αλλά και της προγεύσεως της χαράς της Βασιλείας του Θεού. Ο χριστιανός ασκείται και απέχει από τις χαρές του κόσμου, όχι γιατί τον σιχαίνεται ή τον θεωρεί κακό, αλλά γιατί ζη και προσμένει με λαχτάρα τον ερχομό του Χριστού. Τα ξεχνά όλα χάριν του μεγάλου επισκέπτου. Το εσχατολογικό αυτό πνεύμα της Εκκλησίας το παρουσιάζει πολύ ωραία ένα κείμενο του β' αιώνας ή προς Διόγνητον Επιστολή. Οι χριστιανοί, λέγει, «κατοικούν στις πατρίδες τους, αλλά σαν πάροικοι· μετέχουν σε όλα που πρέπει να μετέχει κάποιος πολίτης (και ασκούν τα δικαιώματά τους), και όλα (τα δεινά και άδικα) τα υπομένουν σαν να είναι ξένοι (χωρίς κανένα δικαίωμα)· κάθε ξένη χώρα την θεωρούν πατρίδα τους και κάθε πατρίδα την θεωρούν ξένη χώρα... Έχουν σαρκικό σώμα και ανάγκες, αλλά δεν ζουν κατά σάρκα. Πάνω στη γη διαβιούν, αλλά συμπεριφέρονται σαν να ζουν στον ουρανό».

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης